

[Transcript] Genstart / Børnenes diagnoser

I klassen, der plejer, at de godt kan få det på at bruge artigist, så menneske hendes ord, det er de så stoppet med.

Hvorfor det?

Fordi jeg er artigist. Så vil jeg jo være und og se det.

For artiger tilbage havde samfundet nok bare set på dem som mærkelig.

Det er lidt anderledesbørn. Det ville eller fortvivede unge menneske.

I dag får de diagnoser. Er det hd, ocd, angst, autisme, depression?

9,93.000 eller det, der svarer til 6,3% af alle børn og unge under 18 år, ja de har en psykiatriske diagnose.

Og det er altså 39% flere, end vi havde for 10 år siden.

Nogen kalder det en forskoet diagnosekultur, der brænde mærker en generation for livet, og gør normalen umuligt at passe ind i.

De her diagnoser bliver brugt næsten som en hver forklaring, når mennesker har problemer.

Andre ser diagnoser som nøglen til et meget bedre liv, fordi børn og unge der får dem.

Jeg føler det faktisk meget rare, fordi før, der var jo bare sådan en helt normale pige. Nu får jeg hjælp.

I dagens genstart taler jeg med en af dem, der stiller den. Jeg hedder Anna Ingrish.

Er du bekymret for, at vi overdiagnostiserer børn og unge i Danmark?

Nej, det er det korte svar. Nej, det er jeg ikke bekymret for.

De forekomster af psykisk lydelse, som vi ved fra befolkningsundersøge, så, at der bør være højere end de forekomster,

der andre, hvis jeg kigger på, hvor mange har egentlig fået en diagnose.

Så selvom, at der helt klart er sket en udvikling i Danmark og i Skandinavien og i resten af et udviklet del af verden,

så synes jeg, at det korte budskab stadig er, at vi finder for få og vi behandler for få.

Er der nogen, der synes det på kæreanden, når du siger sådan noget?

Det er faktisk helt overvist om, at der er nogen, der synes, at på kæreanden.

Jeg tror, at der er mange mennesker, som ud fra de allerbedste intentioner, har et ønske om, at vi stiller sig få diagnoser

og behandler sig lidt som muligt og har et ønske om, at normalisere og forstå nogle af de vanskede børn

har ind i en eller anden form for normalitet og tænker, at det ikke i virkeligheden samfundet skyld og samfundets krav

og sådan noget, der gør, at flere og flere børn måske falder lidt ved siden af eller har svært ved at passe ind.

Og det forstår jeg godt, altså den måde at tænke på, den har også noget for sig.

Men hvis man forsøger at folde det synspunkt ud til de børn, som vi så ser i psykiatrien,

så kommer man til, synes jeg, at jeg underkender, at de her børn har faktisk alle udfordringer.

De har et reelt behov for hjælp, som er mere omfattende, end at nu skal vi bare lige rumpe dem eller forstå dem.

Jeppe Plæsner er speciale i Børne- og ungdomspsykiatrien og lægefagligt i et tør på Heimdalen, som er Danmarks største psykiatriske privathospital.

Jeg har at gøre med hele spektret, fordi jeg ser faktisk både børn, unger og voksenpacenter, og fra alle dele er psykiatribogen.

[Transcript] Genstart / Børnenes diagnoser

Det er ham, der lægger linjen for udredning og behandling af patienterne.

Så det kan være udviklingsforstyrrelse som autisme og ADHD,

og så kan det være det, man kalder effektiv lide, som depression, angst, OCD osv.

Du arbejder på et privathospital. Det er jo sted, man tjener penge på at udrede og behandle folk med diagnoser.

Har du på den måde ikke også en interesse i, at vi som samfund stiller mange diagnoser?

Jeg godt forstår, du spørger om det. Der er flere grunde til at svare på, at det spørgsmål er nej.

Den ene grund er, at jeg, ligesom alle mine lægekolleger i det privæne Årde Offenlig, har afgivet lægeløfte,

og i lægeløftet står der, at man må ikke gøre skade, og det synes jeg er en meget vigtig princip.

Og hvis vi nu gik rundt og stillede diagnoser, som ikke var rigtige, så ville vi jo gøre skade.

Så det betyder meget for mig. Jeg har der, hvor jeg har mulighed for at bestemme noget i min lille hjørne.

Der har jeg sagt til alle vores fagpersoner, at der er to ting, der skal være gældende for, at man må give en diagnose.

Det ene, det er, at den skal være sand, og det andet princip, det er, at det skal være hjælpsomt.

Så der skal faktisk være et potentielle for, at det her kan gøre en forskel for det pågældende barn.

Og hvis ikke begge de to krav er opfyldt, så skal man lave at man stille diagnosen.

Hvor kommer din interesse for psykiatri og diagnoser fra?

Min interesse for psykiatri har jeg egentlig haft siden jeg besluttede mig for at læse til læge.

Men så blev jeg fanget ind af noget andet, jeg synes var mega spændende, nemlig hjertemedicin.

Og så begyndte jeg at bevæge mig ned af den stil.

Og så skidte det for mig, som sker for så mange andre, at jeg fandt en sød gode, og så fik vi nogle børn.

Den ene af vores dejlige dreng, han var en utolig kvik og krøv og dejlige fyre, som samtidig også var helt utolig energisk.

Altså som i rigtig meget energisk.

Og når man kom som forældre og skulle hente ned i børnehavn, så blev man som mig helt trukket til siden, og fik at vide, at det kan have været en lidt svær dag i dag.

Og der har været nogle udfordringer, han havde været stokket af, eller at slået et andet barn i hovedet med en skole.

Eller hvad det nu kunne være.

Og han kom tit til at udlægge ting uden at vilde, og også på den niveau, hvor vi var nødt til at have det som sådan en fast post i familiebudgettet.

At der var simpelthen sat penge af til ting, han må have kommet til at udlægge ved et uheldning.

Og vi var mega glad for vores dreng, men vi var også lidt frustreret, og vi blev tit sådan udfordret lidt på, om vi var lidt dårlig forældre.

Hvorfor vi ikke sat nogle flere grænser for ham?

Var det nogen, der sagde det til?

Ja, det var der.

Og det var både sådan bedste forældre og andre sådan, du ved, i omgangskrisen.

Det var børn Hævpæd og god og skolelager, som synes, at vi kunne godt lige opdraget lidt mere på vores barn.

Og det synes vi faktisk, vi gjorde, og vi prøvede også at gøre os umage og lægge spørg om, hvad man

skulle gøre.

Og der var ikke rigtig noget, der sådan bedde på, han havde den.

Adfærd, han var meget impulsiv, han var meget hurtig kørende og sådan noget.

Så vi gik og bebrejdet os selv og havde dårlig samvittighed, og tænkte lidt, at hvis nu den anden bare valgte at være forældre på samme måde som jeg gjorde, så kunne det være, det blev bedre at vise værser.

Det, der sådan ligesom indbrede det, det var, at der var nogen, der kom og sagde, at jeg skulle ikke prøve at få ham undersøgt.

Og så prøvede vi at få ham undersøgt, og han blev udræet og fik stillet en allodinige annonce, som var noget ret nyt på det tidspunkt.

Og så kom han i behandling, og det at se den forandring, det skabt for den dreng, det synes jeg var næsten mirakuløst.

Vi visste godt, at han var kvick, det var vigtig tvivl om, vi visste godt, at han havde masser at gå på mod, det var også skide godt.

Men det at få det omsat til noget, som var konstruktivt at opleve til at kunne fungere godt i skolen og kunne fungere godt omkring andre,

og ikke få en masse nederlag og en masse gelud og en masse negativ oplevelse med sig, det var enormt dejligt.

Oplevelsen medvirker til, at Jeppe Plessner i 2013 skifter fra hjertemedicin til børne og ungdomspsykiatrien.

Og kort efter han er landet i sit nye speciale, bliver det tydeligt for ham, at vi ser meget anderledes på psykiatriske ledelser, end vi gør på de fysiske.

Hos de patienter, jeg så mødt i børne og ungdomspsykiatrien, der var der, måske især blandt forældrene, så noget mere modstand på at få en diagnose eller i hvert fald bestemte diagnoser.

Man var bekymret over, om det ville være stigmatiserende for børnen, om det ville forhindre dem i at få et godt liv og få denne her diagnose.

Og man var også meget mere bekymret omkring sådan noget med medicinsk behandling, end jeg havde været vant til i karologien.

Da oplevede jeg faktisk ikke over nogen der stille spørgsmålstejn ved, når man kom og sagde, du har hjertesvigt eller du har sukker syge eller du har...

Så sagde folk, når for pokker, det var godt, at vi fandt ud af det.

Og så så de det, som nåede de fejlede, som de kunne have hjælp til at få det bedre med.

Og sådan synes jeg faktisk også, at det er i psykiatrien.

Men der oplevede jeg bare for første gang, at der var flere der sådan var.

Nej, jeg ville faktisk helst ikke have den diagnose, selvom det måske faktisk var en ret god beskrivelse af deres vanskeligheder.

Og nej, tak, jeg er meget imod medicin til børn.

Og der plejer altid svaren det også.

Altså det er faktisk også, jeg synes lidt slet ikke, man skal give medicin til børn, men mindre er det nødvendigt.

Men det er det jo så bare nogle gange, ikke?

Altså den måde udfordrer virkeligheden på, den ser vi jo ikke så meget inden faren der synomsgupper, men vi ser det rigtig meget her.

Når man ser denne her stigning i antallet diagnose, så kan man jo godt blive bekymret for, at der er

[Transcript] Genstart / Børnenes diagnoser

nogen måske endda mange i virkeligheden,
at de her børn og unge, der bare har det, sådan man vil kalde, ondt i livet på en eller anden måde.
Møder du mange af dem, huser jeg?

Det gør jeg bestemt ikke.

Og det handler nok om det her med, at der skal noget til, før man vælger at komme ind og snakke med sådan en som mig.

Så der er ligesom sådan et stort skridt for en familie til at tage kontakt til et psykiatisk udredningsted og komme ind og blive kigget på.

Vi ser det selvfølgelig nogle gange, at der er nogen, der kommer ind og hvor man må sige, det er nogle yderomstændigheder,

som der skal noget hjælp til. Det kan være de i virkeligheden måske mere end indsats i forhold til familien som helhed.

Det kan være det i virkeligheden af kommunen, der er allerede bedst til at hjælpe med det her, eller det kan være, der skal ske nogle forandringer på skolen, som kan gøre, at det bliver nemmere.

Men lang, lang hovedparten af dem, der kommer ind hos os, de har faktisk en psykiatisk lidelse.

Der er også mange almindelige følelser som usikkerhed eller tristhed.

Det er der både hos voksne, og det er der også hos børn.

Og de kan jo være svære at skældne fra symptomer på angst eller depression.

Altså er der en mulighed for, at de kan komme til at give en diagnose til en, der ikke skal have?

Jeg er ikke helt sikker på, at jeg er enig med dig i, at de er svære at skældne,

fordi vi har nogle redskaber, vi skældner med, men jeg kan godt forstå,

at man sidder som unge eller som forældre til barn eller sådan noget,

og er henvist til at høre, hvad unge tager, han siger til familiefrokosten,

og hvad man i øk kan læse på Facebook, så kan det være svært jo.

Altså så kan det være super svært.

Men også der arbejder i det fælde, vi laver faktisk ikke rigtig andet jo.

Og vi har nogle forskellige måder, at vi skældner på det her på.

Vi skældner på, altså måder de her symptomer ser ud på,

omfang de skal have, og nogle gange også en vejhed,

og nogle mønster, der skal være omkring det,

og en anden meget vigtig ting, et funktionstab, som der skal være,

for at vi kan tale om noget, som kræver, at vi forstiller den genose,

og så ser gang noget behandling i.

Når man er professionel som dig, altså og eksperter for et fælt,

er din oplevelse så, at der er mange unge tagere,

som har højt begaget hjemmesykiater,

som har en kvalificeret mening, de skal udbrede,

som er om børnesykiatrien, både på Facebook og i medierne.

Ja, det er klart min oplevelse,

og man kan sige, at der er sådan et emne som psykiatri,

jo også meget egnet, altså fordi alle kan have en mening om det,

uden den nødvendigvis behøver at være særlig kvalificeret,

og så er det jo noget, der kan vægge nogle følelser,

også med god grund, synes jeg.

[Transcript] Genstart / Børnenes diagnoser

Jeg oplevede i hvert fald også det skift,
for nu er vi tilbage til det der med skift fra at arbejde med hjertesygdom,
og så til at arbejde med psykiatri,
at den, hvor jeg arbejder med hjertesygdom,
så sad folk til familiesamkomsterne og spurte mig til råd,
sagde, nu vil du være nu, jeg lige vil ha' dig,
så kunne jeg da godt, fordi jeg har nogle gange sådan noget,
der stikker lidt ud i armen og kunne det være noget,
så der sad man sådan her ting,
jeg tager lige et ekstra glas rådvind,
men nu har der faktisk sjældnet nogen, der spørg mig om noget,
og ofte er nogen, der har brug for at fortælle mig noget,
om noget, som jeg tænker lidt,
men det kan jeg da jo ikke have forstand på egentlig,
men de er lige vel gerne lige forklare mig,
hvor de har deres holdning for,
og hvad de baserer det på af teorier.
Hvad kan det være for nogle gode råd, folk giver dig?
Det kan jeg have en meget forskellig karakter,
altså, min dreng gik en gang på en lille skole,
hvor skoleinspektøren,
der henover sit skrivbror,
havde sådan en plakat hængende, hvor der stod ADHD,
og så ud for boksdagen, og så stod der sådan,
alle drenge, har det.
Og det tænker jeg, det er sådan en,
egentlig sympatisk forsøg på netop at være inkluderende,
og tænkt nu skal vi jo heller ikke gøre det,
og alle drenge har jo lidt ADHD,
og kunne man ikke bare inkludere.
Og samtidig så må jeg bare sige,
med den erfaring, jeg sidder med nu,
og den viden, jeg har,
og se de her familier,
og den hjælp,
det gør, når vi så gør noget her, ikke?
Som bare at sige,
der er altså også en bagsid ved at bakkertilisere det.
Der er en bagsid ved at normalisere,
fordi dybesendt så gør man jo faktisk det,
at man underkender de vanskeligheder,
de udfordringer, som den enkelte oplevelse af deres liv.
Jeg var meget imponværdels,
med Kedinien troede før,

[Transcript] Genstart / Børnenes diagnoser

jeg var imponværdels,
fik det rigtig dårligt,
jeg begyndte at kræse mig selv rigtig meget,
antallet af børn og unge,
der forstillede en diagnose,
er stedet med 39% de seneste 10 år.
I alle 73.220 børn og unge under 18 år,
var den 1. januar i år,
registreret med en psykiatrisk diagnose.
Det er især diagnoserne,
ATHD og autisme, der er kommet flere af,
men højt på listen ligger også OCD,
angst og depression.
Hvad er forklaringen på den generelle stigning,
vi ser i diagnoserne til børn og unge?
Børn og unge psykiatri er jo faktisk et ret nyt special.
Det er jo 30 år under sådan noget,
som det har eksisteret,
og det vil se før det, hvad der var egentlig.
Hvis man gik ind og kiggede på de forskellige fysiske sygdomme,
så ville vi se en kæmpe stor stigning,
i forkomsten af lungbetændelser,
på det tidspunkt omfandt ud af,
at der var noget, der havde bakteret,
og at de kunne samle sig ned i lungerne.
Og en kæmpe stigning i mængden af mennesker med sukker sygdom,
der man fandt ud af, at der fandtes type 1 sukker sygdom,
og en endnu større stigning,
der man fandt ud af noget andet type 2 sukker sygdom.
Så når vi ser den her stigning,
så skyldes det her oplomstring al spesiale,
en øvet viden omkring de her tilstande,
og at de er behandlinger,
og det, at der er tilgængighed.
WBH laver også nogle opgørelse over forkomsten,
af ATHD på verdensplan for eksempel.
Og så har de sådan et fint verdenskort,
og så er de tegnet procent sat sig ind med,
hvor mange procent har ATHD rundt omkring.
Så det de gør, det er jo, at de tæller,
hvor mange har fået diagnosen.
Og det vil sige, så bliver det jo faktisk ikke rigtigt
et kort over forkomsten af ATHD,
men det er imod over forkomsten af børn- og unge psykiatere.

[Transcript] Genstart / Børnenes diagnoser

Så i Afrika, der er der meget få,
der har fået en ADHD-diagnose,
men det betyder faktisk ikke,
at der er færre børn, der har ADHD.
Det betyder bare, at der ikke er nogen, der har undersøgt den.
En del af stigningen skyldes i følgejæppeplæsner,
også er, at vi gennem ordene er blevet mere opmærksom
på børns mentale helbred og ændre liv,
og at vi på den måde opsporere flere.
Men det kommer ikke helt uden en bagside.
Da jeg var barn, der var børn jo ikke
omdragningspunktet i familien, for nu at sige sådan.
Altså, det var forældrene.
Børn sagde man dengang, at jeg skulle se, at jeg ikke høres,
og der var en forventning om, at børn gik ud
og lavede de selv, og så fandt de på et eller andet,
og så kom de hjemme når der var aften smad,
og så løbte de ud og lavede igen,
og så kom de hjemme når de skulle i seng.
Så børn var meget mere overladt til sig selv,
og børn blev, tror jeg, stort set aldrig spurgt,
noget om, hvordan de havde det,
eller hvad de følte nede i deres lille mause.
Og måske så nogen, som mig, der har oplevet,
at vi var lidt for meget over den,
der hvor børn var meget overladt til sig selv.
Vi har måske prøvet at gå lidt i en anden grøft,
og tænkt, at vores børn var vigtig,
og de skulle mærke, at vi synes, de var vigtig,
og vi har gjort lidt mere et projekt ud af dem,
og vi har godt givet at køre dem til sport i stedet,
for at sige, det var en god opvandning,
når man selv syglede ikke.
Men der synes jeg måske,
pendulesfænget er meget langt over,
altså sådan, at i dag, der er børn og børns følelsesliv,
og hvad de har lyst til, og hvad de synes de har brug for,
eller hvad deres forældre for tolker, de har brug for,
det er blevet helt omdrejningspunktet for familiens liv
i en meget høj grad.
Det her nye sygning på børn og på børneopdragelse,
altså hvor man er meget engageret og interesseret i,
hvordan de egentlig gode har det,
kan det også have nogle negative konsekvenser?

[Transcript] Genstart / Børnenes diagnoser

Ja, det mener jeg bestemt det kan.
Og jeg har brug for at sige, at jeg tror aldrig,
det har været bedre at være barn end det er lige nu.
Børn i dag har det rigtig godt,
og jeg er ikke ude på at pege fingre af forældre,
eller skamme nogen ud over hovedet.
Men måske er jeg lige vel med til en lille smule besendighed omkring det her.
Hvis man hele tiden spørger indtil,
hvordan børn de føler,
eller hvad de mærker ned i maven,
eller hvordan har du det lige nu,
eller er du lidt bange, eller er du lidt ked af det,
eller er du lidt et eller andet,
kan man også være med til at sætte gang i en oplevelse af usikkerhed,
og en tendens til måske at mærke for meget efter.
Og når så børn,
at nu igen så er det lidt på spidsen,
men når så børn får den der fornemmelse af,
at det skal jeg åbenbart,
det er åbenbart rigtig vigtigt,
og mor og onkøb måske en lille smule bekymret over,
om jeg måske kunne have en negativ følelse,
så kan det skåpe til,
at man som barn bliver mere engslig,
man kan måske endda udvikle angst,
man kan blive mere trist,
fordi jermen, livet ikke altid,
jo faktisk lever op til forventningerne.
Så det at være meget selvmonturærende,
det er ikke nødvendigvis en god ting.
Så kan man sige,
at den meget intentse opmærksomhed
på børns følelsesliv,
det er ikke noget af det,
der overhovedet kommer til at give dem en ADHD-dianose.
Men i nogle tilfælde, så kan det være med til,
at give nogle angsttilstande,
eller måske en der,
nogle depressionslinende tilstande hos børn,
så måske ellers ikke havde været der.
Ja, det synes jeg,
at igen så skal man jo være varsom,
at sige, hvad er årsagen til hvad.
Men jeg synes, der er et mønster i,

[Transcript] Genstart / Børnenes diagnoser

når vi ser børn med angst, for eksempel.
At der meget ofte er sådan en tilgang,
fra mindst den ene af forældrene,
som handler om uha,
personali på, har du det godt,
skal vi gøre et eller andet for,
at det kan blive okay for dig i morgen,
selvom det er lidt svært,
at du måske skal presentere noget for en klassen.
Og man skal jo passe på med,
at peje fingre af forældrene i den situation,
fordi de reagerer jo også på noget,
nemlig på den der cirkulære proces,
der hedder Jeg,
startede med at introducere mit barn,
for der var noget, man måske kunne have bekymret for.
Så blev barnen en lille smule bekymret,
så blev jeg som forældre lidt mere bekymret,
og begyndte at spørge lidt mere indtil det.
Så blev barnen endnu mere bekymret,
så gjorde det meget mere bekymret.
Når man begynder mit barn af mistriv,
så bliver jeg rigtig bekymret som forældre,
og nu begynder jeg så at spørge rigtig meget hele tiden.
Det er jo sådan en cirkulære proces,
der bare forværer sig, forværer sig, forværer sig,
og det er jo ikke underminsker,
der bliver fanget ind af det,
men det er noget, man bliver fanget ind af,
og selvom det er svært at tale om,
så er det faktisk også en del af behandling,
at kunne tale om det.
Lige præcis denne her fortælling,
det vil jo være brandstof for mange af dem,
som er meget bekymret over den diagnostisering,
og stigning af diagnostisering,
hvis det er i samfundet, det vil sige,
men det er jo præcis det her, der er problemet.
Vi har nogle opdragelses,
idealer om måde,
og gør tingene på en angstprede måde,
at være i verden på en monitorering af vores børn,
som gør dem syge,
og som gør de ender med at få en diagnose,

[Transcript] Genstart / Børnenes diagnoser

når det i virkeligheden er opdragelsen,
og samfundet er sygt.
Det, jeg taler om her,
det er jo ikke,
at vi diagnostiserer
tilstande, som er
udløst af
udfordringer i den måde, der er opdragelsen.
Det, jeg taler om,
det er uanset, hvad årsænden er,
uanset, hvor meget biologien,
eller affæren for forældrene,
eller andre ting har bidraget til det her.
Hvis den angsttilstand
har fået omfang,
så er det påvirket barnestribuset
might,
og barnestfunktionsniveau
might,
der går over af sig selv det her.
Så er det til gengæld, synes jeg,
meget vigtigt, at vi får taget fattigt
og får hjulpet med det.
Og i Danmark,
der hjælper vi ikke for mange børn med angst.
Vi hjælper for få.
Der er alt for mange børn, der sidder derhjemme
dynne over hovedet,
og ikke har været i skole i halve,
og hele, og nogle gange to og tre år.
Det er jeg meget mere optaget af.
Der kan ikke haske mig en tvivl om,
at vi lever i en diagnosegavmild tid.
Diagnosernes udbredelse
vækker stærke følelser,
og der er også dem, der er bekymret over stigningen.
Ja, men jeg ser flere problemer,
ved den måde, vi bruger
psykiatriske diagnoser på for tiden,
og jeg vil egentlig gerne tale om en hel
diagnosekultur, og vi har fået bygget op.
Det bliver for eksempel diskuteret om de
i virkeligheden stigmatiserer,
og spænder ben for de børn, der får den.

[Transcript] Genstart / Børnenes diagnoser

En diskussion, der bliver aktualiseret fornyelig,
er historien om,
at forsvaret automatisk afviser folk,
med en ADHD-diagnose.
Forsvaret er klaret hende nemlig uegnet i E-box,
fordi hun har ADHD.
Du bedømmes uegnet til aftæning af verdenpliktstjeneste.
Er der eksempler, hvor du
tænker, at et barn
så måske lægger lige på grænsen
til det ene eller andet.
Faktisk er bedre tjent med ikke at få
en diagnose, hvis de sådan
ellers kan fungere nogle lunde.
Jeg tænker, at eksempelet
er faktisk meget interessant, ikke?
Man kan jo sige, hvis nu vi bare lejer
med tanken om, at du har
galloperende ADHD,
og du kunne godt tænke dig
at blive soldat.
Så du kunne faktisk godt tænke dig ikke at få
diagnosen, så du kunne få lov
at komme ind til militæret,
få en uddannelse,
blive udstyret med en ræffel,
og sende ned i et eller andet sted,
gøre til eneste.
Det synes jeg faktisk er en kæmpe stor problem
egentlig.
Fordi så har du en person,
som hvis vi skal tage sådan de der
klassiske ADHD-symptomer, har nogle
overbliksvanskeligheder,
har vanskevet at være fokuseret
over længere tid, har en tendens til at være
relativt impulsiv, har en tendens til
at være lidt spændingssøgne,
og så nu med en ræffel,
og så i fjendeligt taget tur,
og jeg, det var den så sige, det er ikke nu
uide.
Hvis nu med dig er mod, sagde her,
der har vi en, som har

[Transcript] Genstart / Børnenes diagnoser

ADHD-symptomerne,
og vi har stillet diagnosen,
og vi har sat vedkommende i behandling,
og vedkommende følger sin behandling godt
og stabil.

Jamen så er vi lige pludselig i situation,
hvor de faktisk ville kunne,
tænker jeg, fungerer fuldstændig lige så godt
i en række forskellige situationer herunder,
i forbindelse med militærtjeneste.

På samme måde, så havde jeg en
ung kvinde, som kom til mig, som
havde ret udtalt autisme,
og hun havde rigtig svært ved,
at aflæse andre mennesker,
at forstå relationer,
og følelsesmæssigt tilstande,
og havde nogle udfordringer for at
til selv at være sådan fleksibel.

Hun fik en autisme-dianose,
og så kom hun tilbage efter noget tid,
og ville gerne have den fjernet igen,
fordi nu ville hun gerne ind til militæret,
og det var dengang, at vi faktisk havde sundtag,
og hun ville gerne have stedet dernede.

Og så havde jeg en autisme-dianose,
og hun kunne komme afsted.

Og det ville jeg vandre ned til at sige,
det synes jeg faktisk ikke er at hjælpe hende,
at hun kommer ned i en situation,
hun ikke kan overskue,
hvor hun ville have større vanskeligheder
med at aflæse, hvad der foregår her,
og hvad det er jeg skal gøre,
og så videre.

Så der synes jeg også, at sådan nogle
regler nogle gange kan hjælpe med,
og passe på folk, at de kommer ud i noget,
som kunne være til skade for dem.

Det ender stik hovedbusken,
fordi det er ikke din nosen,
der er afgørende for, om du har ledelsen.

Ja, men nu har du jo fullt en masse,
og følger en masse unge mennesker,

[Transcript] Genstart / Børnenes diagnoser

og børn, der får din noser.
Jo, blandt andet din egen ring.
Hvordan har han det i dag?
Han har det ret godt, tror jeg.
Han har været til
den sidste af sin
examiner på 4 år
af sin universitetsuddannelse,
og maler faktisk også i special.
Så det skal han gå og hygge sig med her,
til næste år,
og han er glade og trives.
Har det godt?
Okay, så må han have hælder lykke med specialen.
Og tak, skal du have.
Og her slutter dagens genstart.
Den er satamende Emma Albecoy,
line Fabricius Jens Rønne,
og Maj Anna Enricio.
Næste år
Næste år
Næste år